

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SEMANA.

SE VEN A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

LO TERREMOTO.

¡Veyam si manejanse tant la terra, de un cop nos en aném al cel!

HI HA SENTENCIA.

Mentres aquestes ratllas escribim, ressona en nostras orelles lo repich de una lúgubre campaneta, que indica que demà hi haurà sentència.

Ella nos diu ab son batall, que dos desdixats contan y veuen passar los minuts de un a un, sens forsa pera detenirlos, minuts que marcan en ells lo trànsit del ser al no ser.

¡Terrible situació! ¡Trobarse plé de salut, plé de coneixement, y agonisar!

Sentir dintre del cor aquest alé que de la naturalesa havém rebut, poderós, febril, càlit y fecundo, y estar pròxim a estingirse pera sempre entre las rudas mans del butxí!

¡Ah! sols la fredor de una lley escrita, pot encomenar lo gel de la mort a uns sers vius en aquest instant, y que dintre de pocas horas haurán deixat d' existir!

* *

No es la nostra idea pendre la defensa dels malvats perpetradors de un crim monstruós y repugnant.

Davant del cadáver de un home honrat inmolat vilment a la codicia y a la ingratitude del criminal, de la má'ns cauria la ploma, si tractéssim d' emplearla en sa defensa.

Pero... ¿es suficient la pena de mort pera castigarlo? ¿Es justa la pena de mort en general? ¿Significa la pena de mort un escarment pèl poble? ¿Es efíca? ¿Es lògica? ¿Respon al dret natural?

La lley escrita haurá quedat complerta, quan nostres lectors vejin aquestes ratllas; mes no s' haurá extingit encare en nostras orelles lo resso de la fatal campaneta, que s' ha permès ficarse dintre de las casas, dels qui com nosaltres olvidar voldrian que a últims del sigle XIX, la ciencia jurídica no s' ha desviat encare de l' órbita mesquina que en aquest particular, li trassaren los primitius pobles sumits en la barbárie.

* *

Mil escriptors de talent han dehatut aquesta qüestió, y en honor de la veritat, cap dels amants de aquesta pena ha pogut ni podrá may rebátre los següents racionis:

—Una pena inclou la facultat de reparació quan es injustament aplicada a un ignoscent. ¿Com reparar donchs al ignoscent a qui s' ha aplicat sense justicia aquest irreparable càstich?

—Una pena per ser justa necessita estar atemperada als graus de culpabilitat del delinqüent. ¿Cóm se compren donchs que puga acabarse del mateix modo ab la vida de distints criminals que hajan rodejat lo seu crim de circumstancias molt diversas? En lo cas present tenim que dels dos reos, l' un obrá per codicia ab ingratitude, ab feresa; l' altre per pura seducció: l' un fou lo cap que meditá 'l crim y 'l brás que l' executá: l' altre únicament lo brás que se l' hi uní, en la realisació de la abominable empresa. Y no obstant moren tots dos, en lo mateix cadafalch, de la mateixa mort, rodejats de igual ignominia.

—Una pena may déu rompre las lleys de la naturalesa: rompre aquestes lleys constituheix un delict: matar pera castigar una mort, es unir nova sanch a la que ha estat prèviament llansada: la víctima no reb cap compensació: la naturalesa en cambi se véu novament vulnerada. L' assassinat violent, motiva aquí un assassinat..... legal!

* *

En un esperit de estricta justicia se inspiran los juristas que aceptan sols en dret penal, la correcció, en lloch de la destrucció del individu.

Aislar de la societat al que romp las lleys socials, es just: corretjirlo es la missió humanitaria que déu perseguir aquella.

Matarlo es despendre's de aquest cuidado: es un acte desnaturalisat: es com sila mare ofegués al naixe lo seu fill pera evitar-se las molestias de la seva educació física y moral.

¡Ah! diuen los aferrats a la pena de mort:

Avants de suprimir l'argolla suprimiu als assessins!

Sutileza fascinadora, que s' desvaneix a la llum de un' altra máxima:—¿Voléu suprimir als assessins? Suprimiu la ignorancia. Féu compendre al home los seus debers, moralisèulo, domesticuèu las sevas passions, elevèulo digne de sa missió en la terra, y 'ls criminals se desvaneixerán com las sombras a la eixida del sol.

—Pero replican: com aquesta instrucció no s' improvisa, pèl moment es necessari presentar a la multitud un escarment efíca.

A la primera part de la réplica pot contrareplicarse, dihéntloshi:—Tant difícil es la difusió de l' ensenyansa, que en los llarchs sigles que fá que dominéu lo mon, no havéu pogut donar un sol pas en aquesta via? Llavors abandonéu vostre lloch, per inútils ó per ociosos.

Respecte a la segona part, amargas son las reflexions que 'ns inspira.

¡L' escarment! ¡Y tant poch efíca es aquest escarment que després de tants sigles de aplicarse la pena de mort, encare hi haja assessins?

¿Quin escarment es aquest que tant poch cal se 'n fassa?

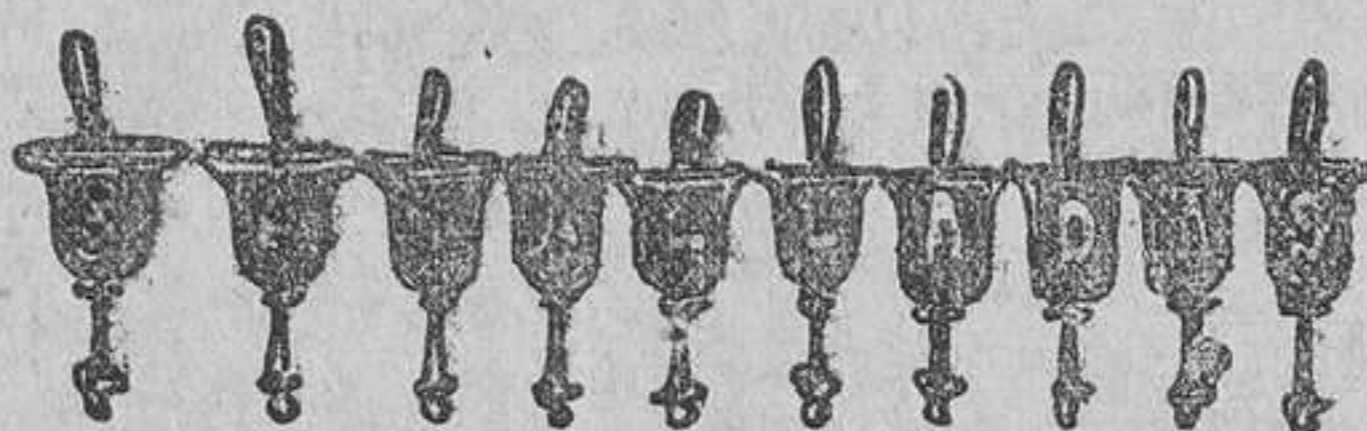
Ah! Es que 'l poble contemplantne la repugnant escena no s' moralisa sino que s' embruteix: no corra al cadafalch a buscar un exèmplo, hi vá atret per la mateixa curiositat que en tot lo domina: una *execució* es per ell un espectacle de franch, al aire libre; vá allá a presenciari la destresa del butxí y las convulsions de la víctima, y si per altra cosa hi anés, ell mateix se denigraria, tota vegada que al pendre aquell acte per una ensenyansa, ell mateix se regoneixeria prou degradat per necessitarla, y may un poble se fá tant poch favor.

No d' altre modo s' comprén que pocos dias després de la sentència de Reus y un avants de la d' aquesta ciutat, hi hagués una escena de punyaladas en mitj del carrer Nou de la Rambla, ni que l' aglomeració d' espectadors, exciti, tal vegada sense cap escepció, la destresa dels granujas *en fer corre rellothes*, davant per davant del terrible exemplar. ¡Y no obstant tal vegada 'l primer delict del sentenciat fou 'l mateix que s' comet a pretest de la seva execució!

* *

Ab aquestes reflexions fém punt final: no es la Campana una cátedra de dret, per mes que siga una tribuna ahont s' exposin las aspiracions de justicia y de humanitat, que 'l dia que 'l poble las senti y las busqui, será 'l dia de sa regeneració complerta.

P. K.

Una gran part dels vocals de la comissió espanyola en la Exposició de Filadelfia, presentan la dimissió.

¿Per quin motiu? ¿Podém saberho? ¿Qué hi há? ¿Qué passa?

Ja veurán per mica que s' descuidin, Espanya estará representada en aquell concurs ab un *gran ridícul* dissecat.

Y aixó que 'l govern d' are es lo de la industria, del comer, de la producció y dels grans interessos del país, segons diuen.

Diuen que las próximas Corts se reuniran allá per la tardor.

¡Ja 'u veuen! L' época en que cau la fulla, y 'l dia s' escursa!

A Portugal la pena de mort es abolida, y 'ls assassinats son mes rars que aquí a Espanya. Y no s' dirá que no siga aquell, un país meridional, com lo nostre.

Al últim s' ha bloquejat l' alta montanya de Catalunya.

Las teuladas de las masias ahont s' hi trobi major cantitat de queviures de la que necessitan sos habitants, serán destruhidas.

Los molins que no serveixen pera provehir als pobles leals, completament desballestats.

Y aixís del mateix tenor son las demás disposicions.

Ja era hora a fé de que al malalt se 'l posés a dieta.

Aixó y unas quantas sangrías de 'segur que 'l curan.

La Bolsa cada cop mes baixa.

De vint a que pujá ab la situació actual, ha baixat fins a quinze.

De modo que dintre de poch, seguint aixís, tornarém a trobarnos com estávam.

Ja es sabut que l' efecte de un fartori no pot pas durar sempre.

Mortals enemichs de la pena de mort haurían d' esser los católichs mes fervents.

Se confessa 'l reo: s' arrepenteix: Déu lo perdona. ¿Perqué la justicia dels homes ha d' esser mes implacable que la del cel?

Se nega pèl contrari a confessarse, se disposa morir ab lo pés de la culpa ¿quin católich pot permetre la condemnció eterna de un ser humá?

Ja 'u veuen, agáfintho pèl cantó que vulgan, y crema per tot arréu.

Mes de 20 mil personas ¡vergonya 'ns causa consignarho! foren segons se 'ns ha dit a presenciari l' execució del últim dimecres.

Espectadors de tota mena, llogant carros al sol y carros a la sombra per presenciariho millor, venent begudas y romanos del crim, escamotejadors de rellothes, impaciencia perque l' hora tardava, senyoras ab gemelos, com si fossen a un teatro, mares acompanyanthi a sas *tendras* fillas, treballadors jugantse un quart de jornal, agitació, febre, curiositat, per tot: res de compunció, res de reculliment..... ¡véus' aquí 'ls accessoris de la execució, tan tristos al menos per lo que signifícan, com la execució mateixa!

¡Oh poble desatentat! ¿No es cert que si Carlos VII triunfés y restablís l' Inquisició, tampoch faltarias a la crema dels *heretjes*?

¡Fora un espectacle tant nou!..

Cálculs que s' fá un empresari de teatros:

—Los bufos donan: es cert que constituheixen la mort de l' art y un perill per la moral de las familias; pero donan. Es cert que a mi mateix me fan fástich; pero 'l teatro es plé. Es cert que ni jo m' atreviria a portarhi a la mèva filla; pero la temporada 'm deixarà un líquit de vuit mil duros. Y ademés per alguna cosa ó altre digué 'n Lope de Vega:

—«Nécio es el vulgo, y pues que paga es justo hablarle en nécio para darle gusto.»

* *

Cálculs que fá un partidari de la pena de mort:

—Es cert qu' es un espectacle repugnant; pero la gent hi vá. Es cert que a mi mateix me horrorisa; pero lo públich no hi falta. Es cert que no m' atreviria a ofendre la delicadesa de la mèva filla portantla allí; pero son moltíssims los qui no tenen los meus escrúpols. ¡Visca, donchs, la pena de mort!

* *

Cálculs nostres:

Si tothom se retragués de concorre al espantós espectacle: si l' aislament fos lo resultat que respongués a la terrible lley humana, ¿hi hauria pena de mort per molt temps? Are, com que dona, no es estrany que duri.

Llegim en un periódich que unas monjas de Madrid varen quedarse un dia sense menjar per falta... de recursos.

Are vejin vostés lo que son las cosas: jo'm creya que no hagués sigut per falta de... *treball*.

La comunitat de Atocha vá negarse á dir l'ofici en sufragi del general Prim... alegant que era un revolucionari.

¡Que pochi cortesans que té un mort! diu lo corresponsal que dona la noticia.

¿Y qué poca qué, té la comunitat de Atocha? preguntém nosaltres.

¡AH!

¿No reparan la lluna platejada tirant sobre'l jardí de una estimada un lánguit y blanch raig? Doncas llavors de l'estimada mèva quan reposa la gent de casa sèva cap al jardí me'n vaig.

Y allí polsant una guitarra vella qu'en los Encants per dotze rals un dia, (un dilluns) vaig comprar, sota sa reixa ab dolsa cantarella donant al vent ma trista melodia l'hi comenso á cantar.

De prompte un soroll se sent que 'm deixa ab la boca oberta, ¿será una fulla que 'l vent s' emporta? ó bè será gent? Posémnos un xich alerta.

¿Qué será? Un estrany cruixit se sent dessota las flors y... salto despavorit, y espantat y acobardit, renego dels mèus amors.

Que aixis en tota oecasió succeheix continuament quan arriba cert moment: ab rahó ó sense rahó paga sempre l' ignoscent.

Luego una bellugadisa se sent de mosquits rabiosos sota dos gerros de pisa, y detrás d' una cornisa uns gemechs tant llastimosos!...

Que 'm puja logel al nas, vull dí que de po estich fret! y hasta preparèu quin cas! la pó no 'm deixá dá un pas y 'm quedo plantat y dret.

Y sino perque la cosa —si cosa hi ha—encare 's mou, y la pó al cervell se 'm posa y 'm sembla tení 'una llosa de mármol que 'l cor m' enclou!

Y 'l que 's belluga dessota de las flors, vé al fi que 's véu... ¡quin canguelo! ¿Qu' es? ¡Y botal... Salta y corra... y erida mèul... Ah!... es lo gat de la xicota!

SIMON LAS EQUIS.

L' altre dia publicava l' *Independencia* un article titolat: *Cuestiones constitucionales*.—*El poder real*.

Seguia després una plana y mitja en blanch. Un periódich avuy se sembla als ulls, en que davant del Sr. Fiscal de Imprempta se posan..... *en blanch*.

—Pósis en situació, diu á un partiquin un director d' escena.

—Dispensi, respon aquest, de la situació actual jo no 'n soch: ab aixó mal puch posarmhi.

Diu que en las eleccions que's preparan, pera ser elector s' haurán de pagar 100 rals de contribució directa.

¡Oh talent inmens de una moneda de cinch duros!

¡Quina bona cara que farán, si aixis s' estableix!

Un periódich digué que las presons verificadas no eran las úniques en projecte.

—Ho creyém molt bè, respon un altre, ja que aquí á Espanya solen ser aquests projectes los únichs que 's realisan.

S'ha regularisat la professió del dentista, obrintse cátedras especials en la Universitat de Madrid exclussivament.

¡Admirable lógica!

Lo ministre de Foment sab prou bè que allá hont mes abundan los dolors de caixal, es sempre en la terra del turró.

(Imitació de D. JOAN PABLO FORNER.)

Batuda d' impetuosa tramontana, ja arreballada sa cuberta prima, vacila tremolosa en l' alta cima del sagal la cabana.

Y en tant que d' aygua, vent y néu glassada pateix lo seu remat dura inclemencia s'arrima 'l majoral ab indolencia, á la llar regalada.

Ple' d'angoixa 'l sagal allá en la serra, no 's cuida de la néu que 'l cos l'hi banya: sols per salvá l' agé remat s'afanya en la apletada terra.

¡Oh sagal, com es vana ta fatigal! En son remat lo majoral no pensa, y ni agraxeix quan fás en sa defensa ni's creu que á res l'obligal!

TARAVILLA.

Ha substituït al Sr. Montero Rios en una cátedra de dret de la Universitat de Madrid un antich vicari general eclesiástich.

Vaja que 'ls estudiants si are no aprenen de dret, apendrán al menos de fer la mistat al catedrátich.

Lo mestre de sempre.

—Com que are 'l temps s'ho porta las preguntas serán de doctrina cristiana: ab aixó digas noy ¿quans Dèus hi há?

—Tres.

—Para la má condemnat! (Plaf! cop de palmeta.)

Lo deixeble plorant:

—Si senyor tres: fins á casa quan lo pare s'enfada, la mare l'hi diu que fá la cara de *tres Deus*.

Sobre 'l terremoto:

Un mestre de casas:—Y no ha caygut cap edifici!

Un rich:—En los últims pisos s' ha sentit mes que en los primers: se coneix que aquest terremoto picava molt alt.

Un bolero:—Si arriba á ballar ab una mica mes de brio, 'ns deixa á tots sense contracta.

Una beata:—Ja 'u diu la profecia de Sant Vicens Ferrer.

Un poruch:—Aixó es en Saballs que venia per sota terra.

Una cuynera:—Ab una mica mes ¡quina truita!...

Un redactor del *Brusi*.—Aquesta anarquia está infiltrada fins en la terra que 's trepit..... Ay... Sant March, Santa Créu, Santa Bárbara no 'ns deixéu.

Un metje:—Res: es que la terra tenia un xiquet de mal de ventre.

Un redactor de la *Campana*.—Per veure lo que veyém, casi bè tant se valia.

Histórich:

L' últim dimars pregunta un nén á la sèva mare:

—D'hont son aquells escolans blanchs?

—De la caritat.

—¿Y 'ls vermells?

—De la sanch.

—Y 'ls del fetje que no hi son?

—Si fill: son tots los qui demá anirán á veure l' execució. ¡Ay aquests si que no hi tenen cap pedra al fetje!

Un vellet molt religiós que vá á missa cada dia y un civil, per la María estavan *lelos* tots dos: sent lo civil molt gentil y l' altre lleig, se véu clá', perque al *religiós* deixá y vá preferí al *civil*.

P. C.

SEMBLANSAS ESTRAMBÓTICAS.

¿En qué se sembla una pesseta ab un prés-sech?—En que 's *pela*.

¿Y una casada ab la roba quan es vella?—En que 's *dona*.

¿Y l' autor de un célebre tractat de Medicina legal ab un suicida?—En que 's *Mata*.

¿Y una prenda de vestir ab lo que 's fá en una casa de joch?—En que 's *roba*.

¿Y una poma quan cau del arbre ab una nena hermosa?—En que 's *maca*.

¿Y una persona que no té llengua ab lo temps?—En que 's *muda*.

¿Y lo que 's fá en una boda ab l' Ebro?—En que 's *riu*.

¿Y per fi, quin diantre de semblansa pot tenir una sepultura ab una truyta?—En que 's *tomba*.

Un carlinot molt pamparra un modelo de clatells, tot deixant de treballarne cap á Estella falta gent. Un cop allí, quan se creya tení 'l grau de brigadier, una bala al cap lo toca y de pet se 'n pujá al cel.

¡Ay qu'escert alló que diuhen ¡Tal hi vá que no s' ho creu!...

M. F.

Viatjavan junts en un vagó de carril una senyora y un carlí, y com es natural conversavan. Parlant d' endavinallas y semblansas, lo carlí proposá á la senyora la següent:

—Quina diferencia hi ha entre 'ls burros y as senyoras de avuy dia?

Pensá un rato la senyora y no trobantho diu lo carlí:

—La de que las quas de las senyoras son postissas, y la dels burros, verdaderas.

—Donchs bè, diu la dama, are 'm toca á mí. ¿Quina diferencia troba vosté entre un defensor del seté y un ase?

Després de barrinar molt diu lo carlinda:—No n'hi trobo cap.

—Donchs jo tampoch, francament, contesta la senyora deixantlo ab un pam de nas:

CANTARELLAS.

Polvos, coloret, pomadas, y perfums dels péus al cap, com á tota pestilencia fas us dels desinfectants.

J. E.

Moreno pintas á Cristo, morena á la Magdalena, y ets mes morenota tu que 'l sutje de xamaneya.

R. B.

Quan era rich me volias, are pobre, m' has deixat.... tu ets com lo quiaqué de casa, acabat l'oli, apagat.

T' he escrit tot un any, y fentho he perdut mon cor... mon bé... tota una ampolla de tinta y dugas mans de paper.

P.

No sabs perquè 'm desespero quan de mi 't queixas, y ploras? Donchs noya, es perque no vull romansos en aquesta hora.

S. L. E.

—¿Qu' es la ruleta papà? preguntava un fill al seu pare, jugador en extrem.

—¿Que vols que siga? responia aquest: un *círcul viciós*.

En un café-cantant un artista que tenia una vèu molt escanyolida cantava un ària.

Al acabar sent aplausos. Mira y vèu qu' era un senyor que acabava de arribar.

—Gracias, l'hi diu lo cantant acostantseli, mil gracias: vostè es l' úpich que 'm fá justicia.

—Jo? pregunta l' altre tot admirat.

—Si, vostè que acaba de aplaudirme.

—Pues, s'enganya: era que cridava al mosso perque 'm portés un vas de *sarsa*.

Un *inglés* vá anar á casa de un que l' hi devia una cantitat.

—Home espèris un moment que m' arribo á comprar tabaco.

L' acreedor espera qu' espera: al cap de dugas ó tres horas determiná martxarse.

Al cap de un any torna á trobar al quídam, y l'hi diu:

—Home: encare l'espero que torni de comprar l' tabaco de aquell dia.

—Ja veurá, ja veurá, exclama l' altre: ¿que no sab que aquell tabaco vaig aná á comprarlo á la Habana?

A una senyora que aná á visitar á una amiga seva, al acte despedirse, aquesta l' hi digué:

—Pássiho bè: aquesta casa es de vostè.

—Ep! cuidado: que aquesta casa es mèva, digué una vèu que pujá per l' ull de l' escala.

Pochs moments després compareixia l' amo á cobrá'l lloguer.

EPICRAMAS

—Del ví vá mori en Climent y l' aygua ab ell vá acabar...

—¿Cóm pot ser?

—Cóm? Se compren:

borratxo caygué á n'al mar.

A. DE LA F.

Parlant del seu noy petit y de que t' mala jeya, sa mare trista ahí 'm deya:

—¿Qué 's pensa com cruix lo lli!...

Ll.

—Es ordinari en Peret me deya l' Assumpció— y t' á fé molta rahó: ordinari de Mollet.

C.

Sempre cusint la Marieta prop un cusí que á n' alli sol passarhi l' estoneta, exclama molt satisfeta:

—¿Quin gust que 'm dona 'l cusí!

Declararne vaig l' amor á una, y á mas ardents expressions diu sens ardor:

—Dóna 'm temps, xiquet, m'entents?

—Y jo penso 'l temps es or.

L. T. C.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat endavinallas ó xaradas dignas d' insertarse los ciutadans Lluch Pelxina, Rabp, Cómich d' Horta, Catani, Pere Botero y March Bell.

Haurian de arreglarse las que han remés los ciutadans Sanequis etc. y Reus, Paris y Londres.

Las demás que s' han remés y 'is noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluxas, fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per altres defectes per l' estil.

Ciudadá Vicentó. Insertarém la tortura y una pregunta — Dos paraguas feradats.—Idem y una fuga.—Paca. Insistim en lo que l'hi hem dit: t'è ademés una versificació poch espontánea y uns consonants generalment duts pès cabells.—Gos de Palla. No podém admetre elogis en lo mateix períodich dirigits ais que 'l redactan.—D. B. B. T. No mes hi ha l' epigrama.—A. F. O. La major part del seus están bè.—Tujanot. La poesia esta bastant defectuosa: lo demés bè.—Company de D. Vicente. Aprofitarém lo seu geroglífich, encare que t'è una tirada ab un insectat fa poch.—Pallé Vayavaya. Aceptém lo salt del caball.—Xafarocas. Hi anirá la primera pregunta.—Panxa contenta. Y la de vostè també; la poesia no 'ns agrada prou.—Boixompifaig. Respecte á la seva l' acceptém ab gust.—J. E. L' idea de la seva es bonica: l' execució no hi correspon.—S. M. y M. Insertarém lo quíento.—Ciudadans Nyela, Lleig, Caixart, Raspa, Sansaer, Marqués de la Segarra, D. Vicente y C.^a, Gadelina, Pere Ribera, Narcís Tallant, Noy del Ostia, Un cessant, Mai casat de Reus, Reblat, Moll ó Brut, Dos tabalots, Bartoméu Galtés, Pau Taratlatla, N. S. E. O., Sabir, D. Crispin y C.^a. Tres distrets tarrajonins, Ferrer de Tall, Somia truytas, Luch Pelxina, Sanequis etc. y Reus Paris y Londres. Lo que 'ns envian no fila: un'altra semana fassimho millor.—J. C. Lo sonet vá bè.—Un Recontra etc. Ademés de lo que hi vá, aprofitarém algun'altra cosa.—Reseta Baixaró. Idem, idem, y no 's despaicienti.—Mico filós. Hi anirá l' epigrama.—Diccionari Petit. Ja fá bè en matarho: la xarada está mal versificada.—Desahogat. Aprofitarém la 1.ª pregunta y la combinació del anagrama.—Dos sibochs. Y la seva pregunta també.—Josepa Xocolatera. Molt de lo que 'ns remet hi anirá: treballi y no desconfihi.—Ralip. Insertarém la primera pregunta.—Cómich d' Horta.—Idem y la fuga.—Catani. També de vostè insertarém molta cosa.—Pere Botero. Idem, idem.—March Bell. Hi aniran las preguntas.

SOLUCIONS

que corresponen á lo insertat en lo últim número de la Campana.

1.ª GEROGLIFICH.—Lo gegant del Pi are balla, are balla lo gegant del Pi are balla pel camí

2.ª TORTURA CEREBRAL.—Se fá pa escribint una P al costat de una A.

3.ª PROBLEMA ARITMETICH.—Lo dia 24 de Desembre de 1874 marcarán las 7 y 12 minuts.

4.ª ANAGRAMA.—Acás.—Casá.—Saca.

5.ª FUGA DE VOCALS:

La dona de D. Odon me doná un boa diná un jorn.

6.ª FUGA DE CONSONANTS:

Entre poch y massa la mesura passa.

7.ª PREGUNTA 1.ª—Car-dona.

8.ª PREGUNTA 2.ª—Tord-era ó Corb-era.

9.ª XARADA 1.ª—Can-de-le-ro.

10.ª XARADA 2.ª—Fi-lo-me-na.

11.ª ENDAVINALLA.—Pi-a-no.

Han endavinat totas las solucions lo ciudadá Manini. totas menos la 2, Xilef M. M., menos la 9, Moll ó brut: menos la 3, Nyela, menos las 3 y 4, Ramon Viñas: menos las 2, 5 y 6, Dos gandús de las Delicias: menos las 2, 3 y 8, Dos tabalots: menos las 3, 5, 8, 9 y 10, Reus, Paris y Londres: las 1, 5, 7, 8, 10 y 11, Carcay de T. rassa: las 1, 3, 4, 5, 7 y 11, Diccionari Petit: las 1, 4, 5, 7, 10 y 11, Xatet de Valls y Desahogat: las 1, 2, 5, 7, 10 y 11 Dos estudiants del Institut de Reus: las 1, 3, 5, 7 y 11, Ximplet de Rubí: las 1, 4, 5, 10 y 11, B. Galtés: las 1, 2, 6 y 11, Dos sibochs: las 1, 2, 5 y 11 Pau Taratlatla: las 1, 5, 7 y 11, Josepa Xocolatera: las 1, 7 y 11 N. S. E. O. y Sanequis etc.: las 1, 5 y 7, Sabir: las 1 y 11, D. Crispin y C.^a: las 5 y 7, Tres distrets tarrajonins: la 1 no mes Ferrer de Tall y Somia truytas y la 3 solzament, Capitalista pobre.

ANAGRAMA.

Un dia á la tot de casa assegut un tot hi havia, que de tot res ne tenia, y al mirar tot á la plassa ab mi vá tot y de tot me doná un tot á la cara: y tú lector pots tot are per dir si 's pot ó no 's pot fer ab cinch lletras no mes, vuyt tots que fassan lo pés.

TAUJANOT.

PREOCUPACIONES ACERTADAS.

Se troba un foraster á Barcelona en la temporada de banys, y tot seguit se'n vá al Astillero á pendre'n un: un cop allí 's posa á jugar á cartas y un as l'hi fá guanyar la partida.

Se pregunta de quin poble venia?

UN PUERTO-RIQUEÑO.

—

TORTURA CEREBRAL.

Un home mentjantse mitja nou, se l'hi indigestá, mori y tingueren de ferli la autopsia. ¿Quántas nous varen trobarli al cos?

DOS SIBOCHS.

PREGUNTAS.

1.ª Qué necessita una taula per estar parada?

LLARGANDAIXET.

2.ª ¿Qué l'hi falta á la Persia per tapar al sol y á l'India per poder ser útil per un vestit?

DOS SIBOCHS.

GEROGLIFICH-PROBLEMA.

Suma de cantitats heterogéneas.

Quan suman

28 eed V id. 4 rs. + 28 eed Aiguardent?

DESAHOGAT.

FUGA DE VOCALS.

.n p.nx. .b .n p.nx. p.nx.

.l. p.nx. d' .n p.nx.t

l. p.nx.t l. d.. p.nx.t

p.nx. b. q.. p.nx.s brt.

TAUJANOT.

FUGA DE CONSONANTS.

.i... i... i... y .i.i... i...

.o... .o... .o... .o... .o... .o...o...

.i...i... .i... y .i...i...

.o.o. y .o... .o... .o... .o...

UN NOVICI.

XARADA

I.

Vols saber perque primera en dos-dos anant dos-tres? Vols saber perque l'Ignés es tant última-tercera?

Vols saber perque l'hi dona

un cinch-hu girat en Gersa

á la cinch revés-quart-terça

tot y 'l no ser molt bufona?

Y perque are quart joyós

fá tres-quatre t' encaparras?

Vols saber perque panarras

son los que prenen cinch-dos?

Vols saber tot lo que 't manca

per compendre esta xarada?

Vols saber de una vegada

lo tot? Donchs á Salamanca!

PERE BOTERO.

II.

Tinch la tres-hu dos-tres-quarta

y'n t'è la culpa la hu-tres,

que vá fe 'm molt gran dos-terça

en un ball de tot, ¿m' entens?

PERICO MATALASSÉ.

ENDAVINALLA.

Porto diners y no 'n gasto,

fiel depositari soch,

no vaig á péu ni á caball...

vés si endavinarne pots.

DOS FILLS DE CATALUNYA.

GEROGLICH.

115 OT en P ne
PI

S

VMOT

II

XICH DE CAL E. DIMONIS.

(Las solucions en lo próxim número.)

GRAN SALON DEL TEATRO DEL CIRCO.
GRAN MUSEO HARTKOPFF.

Exposicion artística y científica, única en su clase. Horas de verlo, de 10 de la mañana á 10 de la noche. = Entrada 4 reales.

IMP. V. Y F. GASPAR, A TAUFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.